

Fremtid for Amerika og 18. juli 2020 - Nummer én

Paktens hulemennesker: Moses og Elia ved verdens ende

Jeff Pippenger

2023-08-23

Moses og Elia er profetiske symboler som hver for seg, ut fra sammenhengen, kan forstås som et enkeltstående symbol, eller de kan også forstås som et symbol som omfatter begge profetene. På to vitners vitnesbyrd blir en sak stadfestet, og i Åpenbaringen elleve representerer Moses og Elia de to vitnene fra Det gamle og Det nye testamente. På Forklarelsens berg, som representerer Kristi annet komme, representerer det dobbelte symbolet både de hundre og førtifire tusen (Elia) og martyrne (Moses) i søndagslovkrisen. Sammen som symbol, i hulen på Horeb, representerer de Guds folk ved verdens ende, som «hører», «leser» og «holder fast ved» budskapet, som er en åpenbaring av Guds karakter og som inneholder kraften til å forvandle en laodikeer til en filadelfier. Det vil snart, (meget snart) komme et punkt hvor det ikke lenger vil være mulig for de dårlige laodikeiske adventistene å gjøre bruk av den «oljen» som trengs for å kunne svare rett på ropet: «Se, brudgommen kommer.»

Og Moses sa til Herren: Se, du sier til meg: Før dette folket opp; men du har ikke latt meg få vite hvem du vil sende med meg. Og likevel har du sagt: Jeg kjenner deg ved navn, og du har også funnet nåde for mine øyne. Nå, om jeg da har funnet nåde for dine øyne, så ber jeg deg: La meg nå få kjenne din vei, så jeg kan kjenne deg, for at jeg må finne nåde for dine øyne; og se til at denne nasjonen er ditt folk. Og han sa: Mitt åsyn skal gå med deg, og jeg vil gi deg hvile. Og han sa til ham: Dersom ditt åsyn ikke går med meg, så før oss ikke opp herfra. For hvordan skal det ellers bli kjent her at jeg og ditt folk har funnet nåde for dine øyne? Er det ikke ved at du går med oss, så vi blir utskilt, jeg og ditt folk, fra alle de folk som er på jordens overflate? Og Herren sa til Moses: Også dette som du har talt, vil jeg gjøre; for du har funnet nåde for mine øyne, og jeg kjenner deg ved navn. Og han sa: Jeg ber deg, la meg få se din herlighet. Og han sa: Jeg vil la all min godhet gå forbi ditt ansikt, og jeg vil rope ut Herrens navn foran deg; og jeg vil være nådig mot den jeg vil være nådig mot, og jeg vil miskunne meg over den jeg vil miskunne meg over. Og han sa: Du kan ikke se mitt ansikt; for intet menneske kan se meg og leve. Og Herren sa: Se, her er et sted hos meg, og du skal stå på klippen. Og det skal skje når min herlighet går forbi, at jeg vil sette deg i en revne i klippen og dekke deg med min hånd mens jeg går forbi. Så vil jeg ta min hånd bort, og du skal se mine bakre deler; men mitt ansikt skal ikke bli sett. Og Herren sa til Moses: Hogg deg ut to steintavler lik de første, og jeg vil skrive på disse tavlene de ord som stod på de første tavlene, som du knuste. Og vær rede i morgen tidlig, og stig opp om morgenen på Sinai-fjellet og still deg der fram for meg på toppen av fjellet. Og ingen må stige opp med deg, og heller ikke må noen sees noe sted på hele fjellet; heller ikke skal småfeet eller storfeet beite foran dette fjellet. Og han hogg ut to steintavler lik de første; og Moses stod tidlig opp om morgenen og steg opp på Sinai-fjellet, slik Herren hadde befalt ham, og han tok de to steintavlene i hånden. Og Herren steg ned i

skyen og stod hos ham der, og han ropte ut Herrens navn. Og Herren gikk forbi foran ham og ropte: Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, sen til vrede og rik på miskunn og sannhet, han som bevarer miskunn mot tusener, som forlater misgjerning og overtredelse og synd, men som slett ikke holder den skyldige uskyldig, idet han hjemsøker fedrenes misgjerning på barna og på barnebarna, i tredje og fjerde slektsledd. Og Moses skyndte seg og bøyde sitt hode mot jorden og tilbad. Og han sa: Om jeg nå har funnet nåde for dine øyne, Herre, så la Herren, jeg ber deg, gå midt iblant oss; for det er et stivnakket folk. Tilgi vår misgjerning og vår synd, og ta oss til din eiendom. Og han sa: Se, jeg oppretter en pakt. Foran hele ditt folk vil jeg gjøre undergjerninger, slike som ikke er gjort på hele jorden eller i noe folkeslag; og alt folket som du er iblant, skal se Herrens gjerning; for det er en fryktinngytende gjerning jeg vil gjøre med deg. 2 Mosebok 33:12–34:10.

Moses representerer Guds folk ved verdens ende. Det er de som i den undersøkende doms «siste dager» ber Gud om å vise dem sin «vei, så» de kan «kjenne» Gud, og som som svar mottar et svar fra Gud som innbefatter løftet om at Hans «nærvær skal gå med» dem, og at Gud vil gi disse menneskene «hvile».

Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stiene, hvor den gode vei er, og vandre på den, så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Jeg satte også vektere over dere og sa: Gi akt på basunens lyd. Men de sa: Vi vil ikke høre. Jeremia 6:16, 17.

Jeremia identifiserer en gruppe som nekter å «se» og «lytte», og som derfor ikke mottar den «hvile» som er lovet dem som søker «den gode vei» og «vandrer på den». Denne hvilen blir av Jesaja identifisert som «vederkvegelse».

Hvem skal han lære kunnskap, og hvem skal han få til å forstå læren? Dem som er avvent fra melken, dem som er tatt fra brystet. For bud må komme på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt og der litt. For med stammende lepper og med et annet tungemål skal han tale til dette folk. Han som sa til dem: Dette er hvilen, hvorved dere kan la den trette finne hvile; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre. Og Herrens ord ble for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt og der litt; for at de skulle gå og falle baklengs og bli knust og bli fanget i snaren og grepet. Jesaja 28:9–13.

«Hvilen» og «forfriskningen» representerer den sene regn som utgytes under forkynnelsen av det siste advarselsbudskapet.

«Jeg ble vist frem til den tiden da den tredje engels budskap gikk mot sin avslutning. Guds kraft hadde hvilt over Hans folk; de hadde fullført sitt verk og var beredt for prøvelsens time som lå foran dem. De hadde mottatt senregnet, eller fornyelsen fra Herrens åsyn, og det levende vitnesbyrd var blitt vekket til live igjen. Den siste store advarselen hadde lydt overalt, og den hadde satt i bevegelse og fylt med vrede jordens innbyggere som ikke ville ta imot budskapet.» Early Writings, 279.

Løftet om «hvilen» eller «vederkvegelsen», som er «sildigregnet», omfatter løftet som ble gitt til Moses i hulen, om at Guds «nærvær» skulle gå med Hans folk.

Verket vil være likt det som fant sted på pinsedagen. Slik den «tidlige regn» ble gitt ved Den Hellige Ånds utgytelse ved evangeliets begynnelse for å få den dyrebare sæd til å spire opp, slik skal den «sene regn» bli gitt ved dets avslutning for høstens modning. «Da skal vi kjenne, ja, strebe etter å kjenne Herren; hans fremtreden er viss som morgenrøden, og han skal komme til oss som regnet, som senregnet og tidligregnet over jorden.» (Hosea 6:3.) «Gled dere da, Sions barn, og fryd dere i Herren deres Gud! For han gir dere høstregn i rett mål, og han lar regn falle ned for dere, både tidligregn og senregn.» (Joel 2:23.) «I de siste dager, sier Gud, vil jeg utgyte av min Ånd over alt kjød.» «Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» (Apg 2:17, 21.) Evangeliets store verk skal ikke avsluttes med en mindre åpenbaring av Guds kraft enn den som kjennetegnet dets begynnelse. De profetier som ble oppfylt ved utgytelsen av den tidlige regn ved evangeliets begynnelse, skal igjen oppfylles ved den sene regn ved dets avslutning. Her er «vederkvegelsens tider» som apostelen Peter så fram til da han sa: «Gjør derfor bot og omvend dere, så deres synder kan bli utslettet [i den undersøkende dom], for at vederkvegelsens tider må komme fra Herrens åsyn, og han skal sende Jesus.» (Apg 3:19–20.)

«Guds tjenere, med ansikter opplyst og strålende av hellig innvielse, vil skynde seg fra sted til sted for å forkynne budskapet fra Himmelen. Ved tusener av stemmer, over hele jorden, vil advarselen bli gitt. Mirakler vil bli utført, de syke vil bli helbredet, og tegn og undergjerninger vil følge de troende. Satan virker også med løgnaktige under, idet han til og med får ild til å fare ned fra himmelen i menneskenes påsyn. (Åpenbaringen 13:13.) Slik vil jordens innbyggere bli ført til å ta sitt standpunkt.» The Great Controversy, 611, 612.

Utgytelsen av Den hellige ånd i de siste dager har vært forbildet ved utgytelsen av Den hellige ånd ved begynnelsen av evangeliets forkynnelse. «Herrens ord til dem» som ikke vil høre hva Ånden sier til menighetene, var det profetiske prinsipp å legge én profetisk historielinje til en annen profetisk historielinje for å illustrere verdens ende. Det er intet mindre enn prinsippet om at enden på en ting blir illustrert ved begynnelsen på en ting. Den profetiske regelen blir forkastet av det dårlige laodikeiske syvendedagsadventistfolk. Når den blir mottatt, kan Gud «lære kunnskap», som Daniel identifiserer blir økt ved endens tid, og den selvsamme kunnskap som Hosea sier at Guds folk blir ødelagt for å forkaste. Den gruppen i Jesaja og Jeremia som nekter å høre eller se, forkaster «vederkvegelsen», som er den «hvile» Gud lover å gi sitt «siste dags»-folk, for at de trygt skal kunne navigere gjennom krisen ved dages ende.

«Herrens navn» (karakter) som Gud forkynte for Moses, var at «Herren Gud» er «barmhjertig og nådig, langmodig og rik på miskunn og sannhet». Hans karakter er miskunn og sannhet. Sannheten, som representerer Hans karakter, er alltid forbundet med Hans miskunn, for intet menneske vil forstå Hans sannhet, med mindre Gud først utøver Sin miskunn mot dem; for alle har syndet og fattes Guds herlighet (karakter). Den sannhet at Jesus Kristus er Alfa og Omega, blir erkjent og holdt fast ved av dem som Gud har tilgitt deres misgjerninger og synd. Denne tilgivelsen finner sted i de avsluttende scener av den undersøkende dommen. Dem som Han utøver Sin miskunn mot, og derved tilgir deres synder, tar Han til Sin arv og inngår en pakt med dem.

«I de siste dager av denne jords historie skal Guds pakt med sitt budlydige folk fornyes.»
Review and Herald, 26. februar 1914.

Alle profetene, innbefattet Moses, identifiserer de siste dagene av den undersøkende dom, når Gud fornyer sin pakt med dem som er identifisert som de hundre og førtifire tusen. Og når denne pakt blir stadfestet, skal Gud «gjøre undergjerninger, slike som ikke er blitt gjort på hele jorden eller hos noe folkeslag; og alt folket som du er iblant, skal se Herrens gjerning; for det er en fryktinngytende ting jeg vil gjøre med deg.»

Moses' huleopplevelse på Horeb-fjellet, også kjent som Sinai-fjellet, ble satt inn i sammenhengen med Moses' kamp med Guds folk. Hans kamp var å fullføre den oppgaven Gud hadde gitt ham. Moses befant seg i en kamp angående Guds budskap til verden. Like før Herren viste sin herlighet for Moses, finner vi at Moses bruker logikk overfor Herren og antyder at dersom Herren ødela opprørerne som nettopp hadde danset rundt Arons gullkalv, ville ødeleggelsen av opprørerne ødelegge budskapet som åpenbarte Guds makt.

Og Herren sa til Moses: Jeg har sett dette folket, og se, det er et stivnakket folk. La meg nå være, så min vrede kan blusse opp mot dem, og jeg kan fortære dem; og jeg vil gjøre deg til et stort folk. Men Moses bønnfalt Herren sin Gud og sa: Herre, hvorfor skulle din vrede blusse opp mot ditt folk, som du har ført ut av landet Egypt med stor kraft og med sterk hånd? Hvorfor skulle egypterne tale og si: Til ulykke førte han dem ut, for å slå dem i hjel i fjellene og utrydde dem fra jordens overflate? Vend om fra din brennende vrede, og la det onde du har tenkt å gjøre mot ditt folk, angre deg. Kom Abraham, Isak og Israel, dine tjenere, i hu, dem du sverget ved deg selv og sa til: Jeg vil gjøre deres ætt tallrik som himmelens stjerner, og hele dette landet som jeg har talt om, vil jeg gi deres ætt, og de skal arve det til evig tid. Og Herren angret det onde som han hadde tenkt å gjøre mot sitt folk. 2 Mosebok 32:9–14.

Moses' huleerfaring innbefatter det budskapet som Moses ble ordinert til å framstille for verden. Vitnesbyrdet om at Herren gikk forbi Moses og forkynte sin karakter, er plassert innenfor rammen av et indre budskap om Guds opprørske (laodikeiske) folk, og sammenhengen for Elias' huleerfaring ble plassert innenfor hans kamp med Jesabel, eller den trefoldige unionen av De forente stater, pavedømmet og De forente nasjoner. Den ene representerer det indre budskapet for menigheten, den andre det ytre budskapet for verden, men de to vitnene, Moses og Elia, er i den samme hulen på Horeb, og de er begge representert i hulen ved verdens ende.

Og Akab fortalte Jesabel alt det Elia hadde gjort, og dessuten hvordan han hadde drept alle profetene med sverd. Da sendte Jesabel et sendebud til Elia og sa: Så la gudene gjøre mot meg, og enda mer, dersom jeg ikke i morgen ved denne tid gjør med ditt liv som med livet til en av dem. Da han så dette, stod han opp og drog bort for å redde sitt liv, og han kom til Be'er-Sjeba, som hører Juda til, og lot tjeneren sin bli igjen der. Men selv gikk han en dagsreise ut i ørkenen, og han kom og satte seg under en gyvelbusk. Og han ba om å få dø og sa: Det er nok; ta nå mitt liv, Herre, for jeg er ikke bedre enn mine fedre. Og mens han lå og sov under gyvelbusken, se, da rørte en engel ved ham og sa til ham: Stå opp og et. Da så han, og se, ved hodet hans lå det en kake, stekt på glødende steiner, og en krukke vann. Og han åt og drakk og la seg ned igjen. Og Herrens engel kom tilbake annen gang og rørte ved ham og sa: Stå opp og et, for veien er for lang for deg. Da stod han opp og åt og drakk, og i kraft av den maten gikk han førti dager og førti netter til Horeb, Guds berg. Der kom han til en hule og tok nattely der. Og se, Herrens ord kom til ham, og han sa til ham: Hva gjør du her, Elia? Han sa: Jeg har vært

nidkjær med stor nidkjærhet for Herren, hærskares Gud; for Israels barn har forlatt din pakt, revet ned dine altere og drept dine profeter med sverd. Jeg alene er blitt tilbake, og de står meg etter livet for å ta det. Da sa han: Gå ut og still deg på berget for Herrens åsyn. Og se, Herren gikk forbi, og en stor og sterk storm sønderrev fjellene og knuste klippene for Herrens åsyn; men Herren var ikke i stormen. Og etter stormen kom et jordskjelv; men Herren var ikke i jordskjelvet. Og etter jordskjelvet kom en ild; men Herren var ikke i ilden. Og etter ilden kom lyden av en svak susen. Da Elia hørte den, dekket han ansiktet med kappen sin og gikk ut og stilte seg i huleåpningen. Og se, det kom en røst til ham og sa: Hva gjør du her, Elia? Han sa: Jeg har vært nidkjær med stor nidkjærhet for Herren, hærskares Gud; fordi Israels barn har forlatt din pakt, revet ned dine altere og drept dine profeter med sverd. Jeg alene er blitt tilbake, og de står meg etter livet for å ta det. Og Herren sa til ham: Gå, vend tilbake på din vei til ørkenen ved Damaskus, og når du kommer dit, skal du salve Hasael til konge over Syria. Og Jehu, Nimsjis sønn, skal du salve til konge over Israel. Og Elisa, Sfafats sønn, fra Abel-Mehola, skal du salve til profet i ditt sted. Og det skal skje at den som slipper unna Hasaels sverd, skal Jehu drepe, og den som slipper unna Jehus sverd, skal Elisa drepe. Men jeg har latt sju tusen bli igjen i Israel, alle de knær som ikke har bøyd seg for Ba'al, og hver munn som ikke har kysset ham. 1 Kongebok 19:1–18.

Elias' huleerfaring representerer profetens motløshet over budskapet og den virkning han mente hans budskap og gjerning hadde. Moses forsvarte Guds uttalte budskap, og Elias hadde gitt opp budskapet. Det er det samme budskapet, med det unntak at det ene er innadrettet mot menigheten og det andre er utadrettet i forhold til menigheten. Likevel illustrerer de begge profetisk, sammen, det todelte budskapet i Åpenbaringen atten. Det jeg må understreke om alle sannhetene som er knyttet til hulen, er at den motløsheten som kommer til uttrykk i begge tilfeller i «de siste dager», gjelder budskapet og dets virkning.

Moses og Elia representerer begge dem som «hører» og «ser» «røsten», som er «Herrens ord». Dette «ord» representerer Hans karakter av miskunn og sannhet. Salmisten ber også om å få se Guds miskunn, som er Hans karakter. For å se Hans «miskunn», lover salmisten å «høre» hva Ånden sier til menighetene.

Til sangmesteren. En salme av Korahs sønner. Herre, du har vist ditt land velvilje; du har gjort ende på [vendt] Jakobs fangenskap. Du har tilgitt ditt folks misgjerning, du har skjult all deres synd. Sela. Du har tatt bort all din vrede; du har vendt deg fra din harmes glød. Vend oss om, du vår frelses Gud, og la din vrede mot oss opphøre. Vil du være vred på oss for evig? Vil du la din vrede vare fra slekt til slekt? Vil du ikke gjøre oss levende igjen, så ditt folk kan glede seg i deg? Vis oss din miskunnhet, Herre, og gi oss din frelse. Jeg vil høre hva Gud Herren vil tale; for han skal tale fred til sitt folk og til sine hellige; men la dem ikke vende tilbake til dårskap. Sannelig, hans frelse er nær dem som frykter ham, så herlighet kan bo i vårt land. Miskunnhet og sannhet skal møte hverandre; rettferdighet og fred skal kysse hverandre. Sannhet skal spire frem av jorden, og rettferdighet skal skue ned fra himmelen. Ja, Herren skal gi det som godt er, og vårt land skal gi sin grøde. Rettferdighet skal gå foran ham, og skal lede oss inn på hans fotsports vei. Salme 85:1–13.

Legg merke til at «miskunnhet og sannhet» (og «sannhet» er det hebraiske ordet 'emet' som vi har vist til) — som frembringer rettferdighet og fred — har «kysset» hverandre. De er forenet. Salmisten legger sin sang til de siste dager av den undersøkende dom, når Gud har «tilgitt misgjerningen til» sitt «folk». Bønnen er at Herren vil «gjenopplive» sitt folk.

«En vekkelse og en reformasjon må finne sted under Den Hellige Ånds tjeneste. Vekkelse og reformasjon er to forskjellige ting. Vekkelse betyr en fornyelse av det åndelige liv, en oppkvikkelse av sinnets og hjertets krefter, en oppstandelse fra åndelig død. Reformasjon betyr en omorganisering, en forandring i ideer og teorier, vaner og praksis. Reformasjon vil ikke bære rettferdighetens gode frukt dersom den ikke er forbundet med Åndens vekkelse. Vekkelse og reformasjon skal utføre sitt tilmålte verk, og i utførelsen av dette verket må de smelte sammen.» Selected Messages, bok 1, 128.

Den «vekkelser» salmisten ber om, uttrykker en bønn fra en som vet at han er død. Den vekkelser salmisten ber om, er en svært vanskelig bønn for en laodikeer å be, for en laodikeer er uvitende om at han er åndelig død; men dersom han ikke var det, ville han ikke ha behov for å bli vekket til live. Vekkelser fullbyrdes ved å samtykke i å «høre hva Gud Herren vil tale», og intet annet verk bør gå forut for vår tilegnelse av den vekkelser som kommer når Den Hellige Ånd bor i oss.

«En vekkelser av sann gudsfrykt iblant oss er det største og mest påtrengende av alle våre behov. Å søke dette burde være vårt første verk.» Selected Messages, bok 1, 121.

Når det gjelder Åpenbaringsboken, uttaler søster White følgende.

«Når vi som et folk forstår hva denne boken betyr for oss, vil det bli sett en stor vekkelser iblant oss.» Testimonies to Ministers, 113.

Ordet «vekkelser» defineres som det å bringe tilbake til livet. De som er utvalgt til å være blant de hundre og førtifire tusen, må først erkjenne at de er døde og har behov for en vekkelser. Det forhold at de hundre og førtifire tusen er døde, er en vesentlig del av det budskapet som blir avforseglet like før nådetiden lukkes. Vi har meget mer å si om denne sannheten. Det som vekker dem til live, er den «miskunn» som Gud utstrekker til dem når Han «vekker» dem og gir dem sin rettferdighet. Det som vekker dem til live, er sannheten om at Jesus er Alfa og Omega, og denne forståelsen frembringer i dem en «fred» som overgår all forstand. Løftet er at «sannhet» «skal spire frem av jorden». Budskapet som fremstilles som «sannheten», og som er Alfa og Omega, har sitt opphav i De forente stater, for det spirer frem «av jorden». Budskapet ved begynnelsen kom fra De forente stater, og budskapet ved enden spirer frem fra det samme stedet.

Med forståelsen av at Guds hulemennesker er et symbol, vil vi betrakte andre profeter som har vært i en symbolsk hule. Jesus identifiserte Johannes Døperen som Elia, og Johannes var i fengsel da han trengte å få vite om Jesus var den Messias som skulle komme. Han måtte få kjenne Jesu sanne karakter. Han måtte få vite om budskapet han hadde forkynt, og budskapet som Jesus fortsatte å forkynne, var det sanne budskapet. Han sendte sine disipler for å stille Jesus spørsmålet, og Jesus gikk forbi spørsmålet deres og fortsatte med å vise dem sin herlighet.

Slik gikk dagen hen, mens Johannes' disipler så og hørte alt. Til slutt kalte Jesus dem til seg og bød dem å gå og fortelle Johannes det de hadde vært vitne til, og la til: «Salig er den som ikke tar anstøt av meg.» Luk 7,23. Beviset på hans guddommelighet kom til syne i dens tilpasning til den lidende menneskehets behov. Hans herlighet ble åpenbart i hans nedlatenhet til vår ringe stand.

Disiplene bar budskapet, og det var nok. Johannes mintes profetien om Messias: «Herren har salvet Meg til å forkynne godt budskap for de saktmodige; Han har sendt Meg for å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte, for å rope ut frihet for de fangne og åpning av fengselet for dem som er bundet; for å rope ut Herrens velbehagelige år.» Jesaja 61:1, 2. Kristi gjerninger erklærte ikke bare at Han var Messias, men viste også på hvilken måte Hans rike skulle opprettes. For Johannes ble den samme sannhet åpenbart som var kommet til Elia i ørkenen, da «en stor og sterk storm sønderrev fjellene og knuste klippene for Herrens åsyn; men Herren var ikke i stormen; og etter stormen kom et jordskjelv; men Herren var ikke i jordskjelvet; og etter jordskjelvet en ild; men Herren var ikke i ilden;» og etter ilden talte Gud til profeten med «en stille, svak røst.» 1 Kongebok 19:11, 12. Slik skulle Jesus utføre sitt verk, ikke med våpenbrak og omveltning av troner og riker, men ved å tale til menneskenes hjerter gjennom et liv i barmhjertighet og selvoppofrelse.» Slektenes håp, 217.

Guds kraft formidles gjennom Hans Ord. Det blir overbrakt til «menneskenes hjerter». Det var lærdommen i den «stille, svake røst». Likevel er Elias' budskap det ytre budskapet som identifiserer kreftene utenfor Guds folk. Kristus sa til Elia at i «de siste dager» er Hans ord der kraften er å finne, mens «våpnenes sammenstøt og omveltningen av troner og kongeriker», fremstilt ved den ødeleggende vinden, jordskjelvet og ilden, representerer tre av de ytre maktene som er fremstilt i Åpenbaringsboken, og som Guds folk vil bli stilt overfor. Den ødeleggende «vinden» er et symbol på islam i Bibelens profeti. «Jordskjelvet» er opprøret og anarkiet under den franske revolusjon. «Ilden» er ødeleggelsen som kom over Sodoma og Gomorra. Elia hadde flyktet fra pavemakten for å komme til hulen, så Herren åpenbarte for ham at til tross for alle de onde maktene som utgjør krisen ved verdens ende, er det i den stille, svake røst at Guds kraft er å finne.

Moses, Elia og døperen Johannes vitner alle om at de så Guds karakter fra en hule. «Hulen» er det eneste tegnet som skal bli gitt til en ond og utro slekt. Jesus talte om «den utro og onde slekt», som er slekten i «de siste dager» av den undersøkende dom. Tegnet for den slekten var profeten Jona, som hadde tilbrakt tre dager i en hule—buen på en stor fisk.

Og da folkemengden strømmet tett sammen, begynte han å si: Denne slekt er ond; den søker et tegn, og intet tegn skal gis den uten profeten Jonas' tegn. For likesom Jonas var et tegn for ninivittene, således skal også Menneskesønnen være det for denne slekt. Lukas 11:29, 30.

Jona var i buen på hvalen i tre dager og tre netter, slik også Jesus var i graven i tre dager. Jona var et tegn, og det er også Jesus. De representerer oppstandelsens tegn, som selvsagt følger døden.

Da svarte noen av de skriftlærde og fariseerne og sa: Mester, vi ønsker å se et tegn fra deg. Men han svarte og sa til dem: En ond og utro slekt søker etter et tegn, og intet tegn skal bli gitt den uten profeten Jonas' tegn. For likesom Jonas var tre dager og tre netter i hvalens buk, slik skal Menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens hjerte. Mennene fra Ninive skal stå

fram i dommen sammen med denne slekt og skal fordømme den, fordi de omvendte seg ved Jonas' forkynnelse; og se, her er mer enn Jonas. Matteus 12:38–41.

Dersom vi forstår prinsippet om historiens gjentakelse, i sammenheng med det faktum at all hellig historie identifiserer verdens ende, da er Jonas og Kristi død, begravelse og oppstandelse både «tegnet» og også budskapet for Guds folk nå. Da Jonas ble kastet ut av hvalens buk, forkynnte han budskapet, likesom budskapet om Kristi oppstandelse straks ble forkynt da engelen fjernet steinen fra hulen som Kristus var i. De som er representert ved Moses, Elia, Jonas og Kristus, symboliserer ikke bare Guds folk i «de siste dager», men også det budskap som hver av dem gav.

Jonas' tegn omfatter huleerfaringen, hvor Kristi barmhjertige karakter blir åpenbart. Den samme barmhjertighet som Jesus viste Elia, ble vist Jonah da han flyktet fra sitt ansvar for å forkynne budskapet. Det er mye mer å si om Jonah, men andre punkter må nå behandles.

Hulen representerer blant annet død og oppstandelse. Guds paktsfolk i de siste dager er på grunnlag av flere vitnesbyrd blitt identifisert som noen som har vært døde og deretter oppstått. En kristen må naturligvis bli født på ny for å se Guds rike, og dette representerer den gamle kjødelige menneskets død, men profetisk betyr det mer. Det taler om et budskap som blir stanset i sitt løp. Elia opphørte å forkynne budskapet, Jona flyktet fra å forkynne budskapet. Johannes ble kastet i fengsel og henrettet. Jesus ble korsfestet.

Jonas' tegn handler derfor ikke bare om død og oppstandelse; det handler om en døds og en oppstandelse for et budskap, og alle de budskapene som er fremstilt typologisk i Guds ord, representerer det siste advarselsbudskapet som ble gitt til Jesus av Faderen, som så gav det til Gabriel, som så gav det til profeten, som deretter skrev det ned og sendte det til menighetene. Gud var villig til å avslutte budskapet og begynne på nytt i Moses' huleerfaring. Elia avsluttet sitt verk som budbærer og flyktet til hulen. Jona flyktet til Tarsis. Johannes døperen ble myrdet, slik også Jesus ble. Alle disse vitnesbyrdene skal føres til Åpenbaringsboken og bringes i samklang med hverandre. Daniel og Åpenbaringen er to bøker, men «Jesu vitnesbyrd» fastslår at de også er én bok. De har de samme kjennetegn som Bibelen. To bøker som utgjør én bok, og to forfattere som representerer to vitner.

Daniel, en fange i Babylon og deretter Medo-Persia, døde symbolsk da han ble kastet i løvehulen. Jona døde symbolsk da han ble slukt av hvalen. Johannes Åpenbareren døde symbolsk da han ble kastet i den kokende oljen. William Miller døde, men har løftet om at engler venter ved hans grav på de rettferdiges oppstandelse. Tjenesten Future for America døde symbolsk den 18. juli 2020.

Det siste advarselsbudskapet er plassert innenfor sammenhengen av at pavemaktens dødelige sår blir leget. Legingen av såret er et bestemt emne i Åpenbaringens kapitler tretten og sytten. Når det dødelige såret blir leget, vil det gjenoppståtte pavedømmet bli det åttende riket som er fremstilt i Åpenbaringens kapittel sytten. Det blir identifisert som det åttende, det vil si av de sju. Tallet åtte er et symbol på oppstandelse, for omskjærelsen som seglet på paktsforholdet skulle utføres på den åttende dagen etter at et guttebarn var født. Denne ritus ble erstattet av dåpen i den kristne husholdning, og dåpen representerer Kristi død, begravelse og oppstandelse. Kristus ble oppreist på dagen etter den sjuende dag. Han ble derfor profetisk oppreist på den åttende dag. Etter ett tusen år

med hvile blir den nyskapte jord oppreist i det åttende millennium.